

Arrest

nr. 147 099 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 1999 dient de verzoekende partij, die thans verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, onder een valse identiteit een asielaanvraag in. Op 14 september 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 november 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij. Bij arrest nr. 90.106 van 9 oktober 2000 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 12 november 2001 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 juli 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Bij beslissing van 27 december 2007 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 10.239 van 21 april 2008 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 18 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 15 februari 2008 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 juni 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 1 juli 2008 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 september 2009 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 1 september 2010 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 januari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 21 januari 2011 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 60 173 van 26 april 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 28 januari 2011 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2012, met kennisgeving op 4 april 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 98 137.

1.8. Blijkens de bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 30 april 2012 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 2 mei 2013, met kennisgeving op 20 mei 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen, namelijk dat een vorige aanvraag ontvankelijk verklaart werd, dat betrokkene en zijn gezin sinds 1999 in België verblijven, dat de kinderen hier naar school gaan, dat zij een onredelijk lange asielpprocedure met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure zouden gehad hebben en dat zij duurzaam lokaal verankerd, geïntegreerd en werkwillig zouden zijn, werden reeds ingeroepen in het kader van vorige aanvragen tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van

15 december 1980. Betrokkene diende reeds aanvragen om machtiging tot verblijf in op 03.09.2010 en 31.01.2011 die onontvankelijk verklaard werden op respectievelijk 11.01.2011 en 19.03.2012. Betrokkene heeft in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel nieuw element ingeroepen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 98 137.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan "Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout".

Het middel luidt als volgt:

"1.1

Dat nergens uit de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen (na 14 jaar Nederlandstalig onderwijs in België) naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak.

Dat deze redenering eveneens geldt voor verzoekers jongste kinderen die de Albanese taal zelfs nooit onderwezen hebben gekregen.

Dat derhalve verweerders onontvankelijkheidsbeslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat verweerder niet alleen naliet enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor de kinderen van verzoeker. Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de verzoekers gepleegde fraude (ingevolge het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit) en de schade welke bij een verwijdering verzoeker en zijn gezin zullen lijden.

Dat de door verzoeker gepleegde fraude niet opweegt tegen de schade welke verzoekers kinderen (die zelf nooit enige fraude of misleiding hebben gepleegd !!!) zullen lijden wanneer zij niet gemachtigd worden om op het Belgisch grondgebied te verlaten.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

1.3

Dat, gelet op hun verder langdurig gedogen verblijf op het Belgische grondgebied, hun verder in België schoollopende kinderen,... verweerder geenszins dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker geen nieuw element heeft ingeroepen.

Dat derhalve verweerder de aanvraag dan ook niet kon onontvankelijk verklaren enkel en alleen met de motivatie dat dat verzoeker geen nieuw element heeft ingeroepen.

Dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akté de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht. Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie van verzoeker en zijn gezin in de Belgische samenleving, van een langdurig verblijf in België, van jaren schoollopen van de kinderen in België,..... niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Voorts stelt verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende aanvraag onontvankelijk is. In de bestreden beslissing wordt op een duidelijke wijze aangegeven dat de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen reeds in het kader van de aanvragen d.d. 3 september en d.d. 31 januari 2011 werden opgeworpen welke werden beoordeeld bij beslissingen van respectievelijk d.d. 11 januari 2011 en d.d. 19 maart 2012. In de bestreden beslissing wordt tevens aangegeven dat in de aanvraag geen nieuwe elementen worden ingeroepen.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS, 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de motiveringsplicht en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, merkt verwerende partij op dat hij een schending aanvoert van materiële motiveringsplicht. Dienaangaande, heeft de Raad reeds het volgende geoordeeld:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Verwerende partij merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de determinerende motieven waarop de bestreden beslissing steunt, niet betwist.

Met zijn betoog omtrent zijn integratie, de duur van zijn verblijf en de omstandigheid dat zijn kinderen schoollopen in België gaat hij kennelijk voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing op een duidelijke wijze wordt aangegeven die die elementen reeds werden ingeroepen in de vorige aanvragen d.d. 3 september en d.d. 31 januari 2011, die het voorwerp hebben uitgemaakt van de beslissingen d.d. 11 januari 2011 en d.d. 19 maart 2012. In de bestreden beslissing wordt tevens aangegeven dat in de aanvraag d.d. 4 mei 2012 geen nieuwe elementen worden ingeroepen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, dit gelet op artikel 9bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de omstandigheid dat hij, in vergelijking met zijn vorige aanvragen, langer in België verblijft en dat zijn kinderen langer schoollopen als een nieuw element kan worden beschouwd.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Hij toont evenmin aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zij geen rekening zou hebben gehouden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat zij op een correcte feitenvinding steunt.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen laat de verzoeker na om in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij het evenredigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker "aangehaalde elementen, namelijk dat een vorige aanvraag ontvankelijk verklaart werd, dat betrokkene en zijn gezin sinds 1999 in België verblijven, dat de kinderen hier naar school gaan, dat zij een onredelijk lange asielpprocedure met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure zouden gehad hebben en dat zij duurzaam lokaal verankerd, geïntegreerd en werkwilleg zouden zijn, (...) reeds (werden) ingeroepen in het kader van vorige aanvragen tot het bekomen van een machtiging tot verblijf" nu hij "reeds aanvragen om machtiging tot verblijf in(diende) op 03.09.2010 en 31.01.2011 die onontvankelijk verklaard werden op respectievelijk 11.01.2011 en 19.03.2012" en dat hij "in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel nieuw element (heeft) ingeroepen". In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, geeft de bestreden beslissing dus wel degelijk een afdoende motivering waarom de bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving, van een langdurig verblijf in België en van jaren schoollopen van zijn kinderen in België niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen, namelijk omdat hij zich bij een eerdere aanvraag reeds had gesteund op deze elementen. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Te dezen meent de verzoeker dat, “gelet op hun verder langdurig gedogen verblijf” en “hun verder in België schoollopende kinderen” in de bestreden beslissing geenszins kan worden gesteld dat hij bij zijn aanvraag van 30 april 2012 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen nieuw element heeft ingeroepen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker ook in de aanvragen van 28 januari 2011 en van 1 september 2010 er reeds op had gewezen dat hij en zijn vrouw samen met hun kinderen “sedert 1999 in België verblijven” en dat zij “in de Belgische samenleving geïntegreerd (zijn)”. In deze beide aanvragen had de verzoeker er ook reeds op gewezen dat zijn kinderen “sedert jaren in België school (lopen)”. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat de aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van vorige aanvragen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op onjuiste feiten berust.

Voor het overige betwist de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat de door hem in zijn aanvraag van 30 april 2012 aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van vorige aanvragen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat hij in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel nieuw element heeft ingeroepen.

De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de gemachtigde naliel enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor zijn kinderen en bovendien geen afweging heeft gemaakt tussen de door hem gepleegde fraude en de schade die hij en zijn gezin bij een verwijdering zullen lijden.

De verzoeker toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds 1999 in België verblijft.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker in de Belgische samenleving geïntegreerd is en te Aalter samenwoont met zijn echtgenote en hun vier kinderen.

Dit zijn feiten waarvan verweerder op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een onontvankelijkheidsbeslissing een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins-en privé-leven.

Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoeker zelf spontaan en ter goeder trouw zijn Albanees paspoort heeft neergelegd.

2.2

Dat de verzoeker betekende beslissing, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orden te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43).

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreft autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (RvV, 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tót gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft immers reeds lange tijd illegaal in het Rijk.

Met zijn betoog gaat verzoeker voorbij aan het feit dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwetgeving in principe geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen effectieve hinderpalen aanvoert het ontwikkelen en het leiden van een privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders.

Zoals uit het administratief dossier blijkt, werd de echtgenote van verzoeker tevens bevolen het grondgebied te verlaten.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoeker toont niet dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat hij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 065)

Verzoeker toont derhalve niet aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er op verwerende partij geen positieve verplichting rust om verzoeker op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het geval van een eerste toelating oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24

november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Te dezen blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn gezinsleven in het Rijk. De verzoeker wist immers dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Tevens blijkt uit het dossier dat het ganse gezin van de verzoeker zich in dezelfde situatie bevindt, zodat de bestreden beslissing geen breuk van de gezinsrelaties met zich meebrengt. De Raad stelt vast dat de verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Bovendien heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens een voorgehouden scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezinsleden en zijn gezinsleven verder te onderhouden mochten zijn gezinsleden hem niet vergezellen.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat er uit de bestreden beslissing geen disproportionaliteit blijkt tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 22bis, tweede lid, van de Grondwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“3.1

Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het nieuwe artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet hebben de kinderen van verzoeker het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekers kinderen voorafgaandelijke werden gehoord.

3.2

Overigens is volgens het nieuwe artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer kinderen ernstige schade zouden lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoeker, die zelf geen schuld treffen aan het feit dat hun ouders hebben gebruik gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij Wet van 25 november 1991 geen directe werking heeft. (R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509; R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844)

Die verdragsbepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Inzake artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet, dient te worden opgemerkt dat die bepaling die tot doel had het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 11 december 2012, nr. 93.272)

Waar verzoeker een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, merkt verwerende partij op dat uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat die bepalingen niet zijn geschonden.

Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende partij dienaangaande naar de uiteenzetting bij het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond."

3.3.3.1. De verzoeker voert een schending aan van artikel 22bis, tweede lid, van de Grondwet, doch uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat hij in feite artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet bedoelt. Naar luid van deze bepaling is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen"*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kan de verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)), zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.3.3.2. Daargelaten de vraag of de verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens zijn kind(eren) werd ingesteld (*cf.* RvS 9 november 1994, nr. 50.131), maakt hij met zijn stelling dat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat zijn kinderen voorafgaandelijk werden gehoord niet aannemelijk dat artikel 12 van genoemd verdrag werd geschonden. De kinderen hebben immers samen met hun ouders de gelegenheid gehad om in de aanvraag en in latere aanvullingen een uiteenzetting te geven. Het tegendeel wordt niet aangetoond. De schriftelijke procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet schendt artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet. Overigens hadden de ouders, als wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen, de mogelijkheid om alle gegevens die zij voor henzelf en voor de kinderen van belang achtten aan het bestuur kenbaar te maken vóór het nemen van de bestreden beslissing, zodat hoe dan ook geen schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk wordt gemaakt (*cf.* RvS 28 september 2005, nr. 149.493).

3.3.3.3. Ook een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN